

Joel próféta könyve – a Szentlélek ígérete

Suhai György

Sarokkő, 2023.09.24.

(<https://www.youtube.com/live/CC9clFV4iNk?feature=shared>)

Néhány héttel ezelőtt egy tematikus tanítási sorozat indult a prófétai könyvekről. Legutóbb Jónás prófétáról beszélt Robi és arról az érthetetlen kegyelemről, amit Isten mutatott az ő makacs, engedetlen prófétája és Isten népének ellenségei, a pogány niniveiek iránt. Tényleg lenyűgöző Isten kegyelme! Ma Jóel próféta könyvéről szeretnék beszélni nektek és azon belül is az Istennel való személyes kapcsolatunkról, annak mélységéről, intimitásáról.

Milyen a mi Istenünk? Milyen az Istennel való kapcsolatod? Mennyire élő az Istennel való kapcsolatod? Ez a mostani alkalom fő kérdése.

Nagyon sok mondanivalóm van. Ritkán jutok el hozzátok, s ezalatt az idő alatt nagyon sok üzenet halmozódik fel bennem és tudom, hogy kevés időm van, hogy mindezt megoszthassam veletek. Úgyhogy gyertek, imádkozzunk, hogy át tudjam adni a rám bízott üzeneteket.

Jóel próféta könyve meglehetősen borongós, fenyegető hangvételű, tele dörgedelmes üzenetekkel. Nem egy szívderítő olvasmány.

DIA „Jaj, micsoda nap! Bizony közel van az ÚR napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a Mindenhatótól... Rémüljön meg az ország minden lakója, mert eljön az ÚR napja, bizony közel van. Sötétség és homály napja, felhő és ború napja, mint a hegyekre ráterülő alkonyat!” (Jóel 1:15, 2:1-2)

Jön az Úr napja! – mondja a próféta, Isten meglátogatásának, ítéletének napja. Ez a könyv egyik fő motívuma. A nép nem akar visszatérni Istenéhez, hiába a tikkasztó szárazság, hiába a pusztító sáskajárás vagy az asszír invázió. Ugyanolyan makacssá és engedetlenné váltak, mint Jónás próféta. S ezért, jó száz évvel később végül fogságba is hurcolják őket előbb az asszír, majd a babiloni király, elpusztítva, felperzselve a földjüket. A könyv célja a bűnbánatra és megtérésre hívás.

A Jelenések könyve is Jóelhez hasonlóan vetíti előre a végső Úr napját, erre a világra váró utolsó ítéletet, a Jézus visszatérését megelőző időszak baljós előjeleit, történéseit. Hangsúlyozva, hogy most van a kegyelmi idő, most van a megtérés ideje.

S noha nagyon fontos és rendkívül időszerű is lenne az eljövendő ítéletről, az Úr napjáról és egészen konkrétan a Jelenések könyvéről beszélni és megtérésre hívni az embereket, én azonban most Jóel könyve egy másik fontos üzenetéről szeretnék inkább beszélni, Isten az egyik legcsodálatosabb ÓSZ-i ígéretéről: **a Szentlélek kitöltéséről**. Amely úgy jelenik meg Jóel könyvében, mint sötét égbolton a hajnalcsillag! Mindenfelé ítélet, pusztulás, romlás és egyszer csak, valahol a horizonton felragyog ez az ígéret.

A legcsodálatosabb ígéret a Megváltó, Jézus Krisztus eljövételének az ígérete, de legalább olyan csodálatos a Szentlélek kitöltése is, hiszen ez azt jelenti, hogy eljön egy nap, amikor Isten helyreállítja a kapcsolatot az ő népével és nem csak *velünk* lesz újra, hanem belénk is költözik, bennünk is fog lakni mindörökké!

Az ún. nagy próféták is beszéltek már erről a fantasztikus ígéretről: „Kiöntöm Lelkemet utódaidra és áldásomat csemetéidre.” (Ézs 44:3) „új Lelket adok belétek... az én Lelkemet adom belétek.” (Ez 36:26-27)

De csak Jóel próféta beszél részletesen arról, hogy mi lesz a hatása, gyümölcse, jele a Szentlélek kitöltésének, azaz Isten bennünk lakozásának. Így ír erről Jóel:

DIA „Azután (vagyis miután Isten helyreállítja, megszabadítja népét a Messiás által a bűn rabságából) kiöntöm majd lelkeket minden testre: fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgákra és szolgálóleányokra is kiöntöm lelkeket azokban a napokban. Csodás jeleket mutatok az égen és a földön: vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap sötétté válik, a hold pedig vérré, mielőtt eljön az ÚR nagy és rettenetes napja. De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az ÚR nevét.” (Jóel 2,28-32; RUF: 3,1-5)

Ahhoz, hogy megértsük ezt a próféciaát, vissza kell mennünk az időben.

Mi volt a jele, bizonyítéka Isten valóságos jelenlétének, népe között lakozásának az ÓSZ-ben? Nem csak a templom, még csak nem is az írott és tanított Tóra, hanem **Isten aktuális, élő, újra és újra frissen hangzó és hallható Kijelentése**, melyet először Mózes, majd pedig a próféták közvetítettek, és amely természetesen mindig összhangban volt az írott Kijelentéssel (a Tórával), nem térhetett el attól. Ezt fejezte ki a Szentláda is: a ládában ott volt az írott Törvény, Isten pedig a láda fedeléről szólt és beszélt az ő népéhez.

Isten ugyanis egy élő Isten, aki mindig is folyamatosan beszélgetni, kommunikálni akart az Ő népével, csakúgy, mint egy férj a szeretett feleségével, vagy mint egy szerető Apa a gyermekeivel.

Pont ez különbözteti meg a mi Istenünket minden más bálványistentől:

DIA „Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vonzott valami benneteket a **néma bálványokhoz**.” (1Kor 12:2 RUF)

Az ÓSZ tele van olyan ígéretekkel, hogy ha valaki Istenhez kiált, ő válaszol.

DIA „Hívtalak, **mert te felelsz nekem**, Istenem!” (Zsolt 17:6)

“Mert téged vártalak Uram, **te válaszolsz** Uram, Istenem!” (Zsolt 38:15)

“Ha segítségül hív engem, **én válaszolok neki**.” (Zsolt 91:15)

“Ha kiáltasz, az Úr válaszol. Ha jajgatsz, Ő azt mondja: íme, itt vagyok.” (Ézs 58:9)

“Kiálts hozzám és **én válaszolok**.” (Jer 33:3)

“Mert én vagyok az Úr, az ő Istenük, és **én válaszolok**.” (Zak 10:6)

DIA Illés is ezért imádkozik a Karmel hegyen: “**Felelj nekem**, Uram, **felelj nekem**, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR vagy az Isten!” (1Kir 18:37) És azonnal jön az isteni válasz. Ezt megelőzően egy egész napon át könyörögtek, kiáltoztak a Baál papok Baálhoz és nem jött semmi válasz. Ott és akkor is ebben mutatta meg Isten azt, hogy ő egy élő, beszélő, válaszoló Isten, a Baál pedig néma, halott.

Dávid és a próféták ilyen közvetlen, bensőséges beszélő viszonyban voltak Istennel. Rendszeresen átérték, hogy kérdeznek valamit és ő válaszol. Egyszer Dávid még azt is megkérdezte Istentől, hogy hova költözzön és Isten azt is megmondta neki:

DIA „Ezek után megkérdezte Dávid az Urat: Fölmenjek-e Júda valamelyik városába? Így **felelt neki** az Úr: Menj föl. Dávid azt kérdezte: Hova menjek? **Ő így felelt**: Hebronba.” (2 Sám 2:1-2)

Egy másik alkalommal azt kérdezi meg, hogy megtámadja-e a filiszteusokat. És Isten nem csak azt mondja, hogy igen, hanem még azt is megmondja neki, hogy hogyan támadja meg őket (2Sám 5:23)!

Isten hallgatása, csendje mindig is egy vést jósló jel volt Isten népe számára, amit soha nem szabadott normálisnak tekinteni és ma sem szabad annak tekinteni. Amikor egy gyülekezet vagy egy hívő ember nem vagy csak nagyon ritkán éli át azt, hogy Isten aktuálisan, személyre szabottan szól hozzá, vezeti, tanácsolja, az nagyon nagy baj. Ez az elhidegülés, az Isten jelenléte égető hiányának a jele, ami ellen sürgősen tenni kell valamit. Nem oké, ha egy családban megszűnik a kommunikáció!

Isten csak akkor nem válaszolt az ő népének, akkor nem szólt hozzájuk, amikor ők szándékosan figyelmen kívül hagyták a rendelkezéseit és tudatos engedetlenségben éltek.

DIA „Akkor majd segítségül hívnak engem, de **nem hallgatom meg őket**; keresnek engem, de nem találják meg. Azért, mert gyűlölték a tudományt, és nem az ÚR félelmét választották. Nem engedtek tanácsomnak, megvetették minden feddésemet.” (Péld 1:28-30)

Ugyanezt látjuk az engedetlenné vált Saul királynál is, aki élete vége felé végképp elhajlott Istentől. Hiába kér útmutatást az Úrtól Isten már nem felel neki semmilyen módon:

DIA „Meggérdezte hát Saul az Urat, de az Úr **nem felelt neki** sem álomlátás, sem az urím, sem a próféták által.” (1Sám 28:6)

Fontos tehát, hogy lássuk, hogy az Istennel való élő kapcsolat jele mindig is az élő kommunikáció volt. A hallgatás, a csend mindig valami zavart, elakadást, gátat jelezett az Istennel való kapcsolatban. A beszéd volt a normális, a hallgatás abnormális!

Isten tehát azt ígéri az ő népének Jóel prófétán keresztül, hogy ő maga fogja megtörni a csendet, vagyis azt a hallgatást, ami a nép engedetlensége miatt volt tapasztalható oly sok évszázadon át (kisebb megszakításokkal). Mikor tört meg ez a csend? Mikor teljesedett be ez a jóeli prófécia?

Pünkösdkor! Nézzük meg, pontosan mi is történt Pünkösdkor.

DIA „Amikor eljött a pünkösöd napja, mindnyájan egy helyen voltak együtt, és az égből hirtelen nagy zúgás támadt, mint a sebesen zúgó szél zendülése, és betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd lángnyelvhez hasonlók jelentek meg előttük, amelyek elkülönültek, és mindegyikükre leszálltak. Ők pedig mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, amint a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. Abban az időben Jeruzsálemben istenfélő zsidó férfiak tartózkodtak minden nemzetből az ég alatt. Amikor ez a zúgás támadt, az összegyűlt sokaság megzavarodott, mert mindegyik a maga nyelvén hallotta őket szólani. Álmélkodtak, és csodálkozva mondták egymásnak: Nemde valamennyien galileaiak ezek, akik beszélnek?

Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén? Pártusok, médek és elámiták és akik Mezopotámiában, Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, Frígiában és Pamfíliában, Egyiptomban és Líbia tartományaiban lakunk, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, mind zsidók, mind prozeliták, krétaiak és arabok, halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek Isten felséges dolgairól. Mindenki álmélkodott, és zavarban volt, egymást kérdezték: Vajon mi akar ez lenni?” (Apcsel 2:1-12)

Isten nyelve mintegy „megeredt” az ő népével való kapcsolatában és minden addigi szintet meghaladó módon kezdett el kommunikálni velünk, az ő népével, Jézus Krisztus halálának köszönhetően! Helyreállt a kapcsolat és most már senki nem állhat Isten és az ő népe közé!

„Vajon mi akar ez lenni?” – kérdezhetjük mi is. És erre válaszul Péter Jóel prófeciáját idézi:

DIA „Nem részegek ezek, amint ti állítjátok, hiszen a napnak harmadik órája van, hanem ez az, amit megjövendölt Jóel próféta: És az **utolsó napokban** – ezt mondja Isten – kitöltök Lelkemből

mindenkire, és prófétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok **látomást** látnak, véneitek pedig **álmokat** álmodnak. Még szolgálaimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Lelkemből, és **prófétálnak.**” (Apcsel 2:15-18)

Rendkívül érdekes, hogy Péter nem a nyelveken szólás különös jelenségéről kezd el beszélni és nem is a jól ismert Ézsaiási próféciaát idézi, ahol az áll:

DIA „Idegen nyelveken és idegenek ajkával szólok ehhez a néphez, és így sem fognak hallgatni rám azt mondja az Úr.” (Ézs 28:11-12) Pál apostolnál olvasunk csak erről, amikor a nyelveken szólás jelenségéről beszél a korinthusi gyülekezetnek (1 Kor 14:21-22).

Péter tehát nem a nyelveken szólásról kezd el beszélni, hanem arról, hogy mire utal ez a furcsa jelenség. Azt mondja, hogy annak a korszaknak a kezdetét jelzi ez, amiről Jóel próféta beszélt. Vagyis most van az az utolsó üdvtörténeti korszak, Isten kozmikus Nagy Történetének utolsó előtti felvonása, azaz az „utolsó idők”, aminek az egyik legfőbb mozzanata az, hogy Isten kiárasztja Szentlelkét az Ő népe minden egyes újjászületett tagjára. A Szentlélek a mostani korszak, a mostani felvonás Főszereplője!

Péter, Jóelt idézve pedig azt mondja, hogy a SZL kiadásának az lesz a következménye, hogy mostantól fogva Isten személyesen ki fogja jelenteni magát az Ő népe minden egyes tagjának, személyesen fog hozzájuk beszélni, korra, nemre, társadalmi rangra való tekintet nélkül, úgy, ahogy ezt az ÓSZ-ben a prófétákkal tette: vagyis lehet számítani arra, hogy Isten népének tagjai **álmokat fognak álmodni, látomásokat fognak látni és prófétálni fognak!** Vagyis ugyanazokat fogják átélni, ami az ÓSZ-ben csupán kitüntetett személyek, a próféták (és egyes királyok) privilégiuma volt!

Isten világosan megmondta:

DIA „Ha valaki az ÚR **prófétája** közöttetek, annak megjelenek **látomásban, vagy álomban** beszélek vele.” (4Móz 12:6)

Vagyis az ÓSZ-i korszak rendkívüli, relatíve ritka, egyedi, természetfölötti megtapasztalásai, Isten az ő népével való kommunikációját illetően az ÚSZ-i időszakban általánossá válnak és minden hívő tapasztalatává lesznek¹. És pontosan ez volt Mózes (egyik legnagyobb ÓSZ-i próféta) kívánsága!

Történt ugyanis egy érdekes esemény Mózes idejében. Isten ugyanazt a Szentlelket, ami Mózesben volt ideiglenesen „megosztotta”, azaz kitöltötte még másik 70 vénre (vezetőre) is, aminek ugyanez lett a következménye:

DIA „Mihelyt pedig **megnyugodott rajtuk a Lélek, prófétáltak**, de többször már nem.” (4Móz 11:25)

Ez amolyan ízelítő lehetett Isten csodálatos, jövőbeni tervének kibontakozásából², amibe Mózes mintegy prófétai módon „belelátva” így sóhajtott föl:

DIA „Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, hogy az ÚR a Lelkét adná rájuk!” (4Móz 11:29)

¹ Ábrahám próféta volt, aki olyan közeli kapcsolatban volt Istennel, hogy Isten az ő barátjának nevezte (Ézs 41:8). Jézus mindannyiunkat az ő barátainak nevez (Jn 15:14-15), ami azt jelzi hogy mindannyian olyan közel vagyunk Istenhez, mint Ábrahám volt.

² Ez hasonló epizód lehetett ahhoz, amikor Jézus a 12-őn kívül még másik 72 (70) tanítványt is hatalommal és erővel ruház fel, hogy ők is prédikálják az evangéliumot, ördögöket űzzenek és betegeket gyógyítsanak (Lk 10), ami ugyanezt a csodálatos jövőt vetítette előre, amikor Isten az egész népre kiterjeszti a Szentlélek (természetfeletti) ajándékait.

Ez történt meg Pünkösdkor (vö. Ézs 32:15)!³ Isten ugyanazt a Szentlelket töltötte ki az Ő ÚSZ-i népére, mint Aki Mózesben, az ŐSZ-i prófétákban és a legteljesebb módon Jézusban is ott volt.

Logikusnak tűnik tehát, hogy mi is ugyanazokat tapasztaljuk, amiket a próféták tapasztaltak, az Istennel való személyes kapcsolatban és kommunikációban. Jézusban ugyanis ez a beszélő Isten újra testközelivé, személyessé lett az Ő népe számára, akit János a „próféták Lelke Istenének” nevez (Jel 22:6). Mi ebben a Jézusban vagyunk, a Jézus Lelke pedig folyamatosan bennünk lakik (Jn 14:17)! Micsoda egység! Micsoda bensőséges közösség! Családban vagyunk, meghitt közösségben a Szentháromsággal és a mi mennyei Apukánk nagyon szeret beszélgetni velünk, az ő gyermekeivel.

DIA Ezért buzdít Pál arra, hogy „buzgón kívánjátok a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok” (1 Kor 14:1). Vágyjatok arra, hogy Isten beszéljen hozzátok! Vágyjatok Isten valóságos jelenlétének a megtapasztalására! Ne csak egy ész-hitre, ismeretre, tudásra! Isten egy beszédes Isten! Isten Lelke a fiúság Lelke, a kommunikáció, a kijelentés Lelke!

DIA „Amikor eljön az, aki az igazság Lelke, **elvezet majd titeket** minden igazságra. Mert nem magától **szól**, hanem azokat **szólja**, amiket hall, és a bekövetkezendőket **kijelenti** nektek. Ő engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és **kijelenti** nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém, azért mondtam, hogy az enyémből vesz, és **kijelenti** nektek.” (Jn 16:13-15)

A mi mennyei Édesapánk beszélni, beszélgetni akar velünk és így akar valósággal jelen lenni közöttünk. Ma is ez Isten valódi jelenlétének az egyik legfontosabb jele és bizonyítéka. Figyeljétek, mit mond Pál:

DIA „Ha mindnyájan prófétálnak, és bemegegy egy hitetlen vagy avatatlan, az mindenkitől feddésben és ítéletben részesül, és **így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek**, úgyhogy arcra borulva imádja Istent, hirdetve, hogy bizonynal Isten lakik köztetek.” (1Kor 14:24-25) - Ez rólam beszél! De hisz erről nem tudhat!

DIA Ezért figyelmeztet Pál arra, hogy „a Lelket meg ne oltjátok! A prófétálást meg ne vessétek!” (1 Thesz 5:19-20; vö. Ézs 63:10). El ne utasítsátok, meg ne vessétek Isten „beszédes” jelenlétét, bármilyen formában, csomagolásban is szól hozzátok Isten! És ha kapunk valamit, mondjuk tovább a címzettnek. És hagyjuk, hogy ő megvizsgálja! Legyünk nyitottak Isten vezetésére!

DIA A **prófétálás** Isten friss, aktuális, személyre/gyülekezetre szabott kijelentése, mely a szív leleplezésének és a gyülekezet épülésének egyik fontos eszköze. Ilyen értelemben egy prédikáció is lehet prófétai, de itt valami másról van szó, ez egy másik, speciálisabb ajándék. Nem véletlen, hogy ez a letöbbet említett lelki ajándék vagy jelenség az ÚSZ-i levelekben! És mi mégis méltatlanul keveset beszélünk róla!

Példák: Egyik ismerősöm számolt be arról, hogy amikor egy általam is hitelesnek tartott hívő testvérünk imádkozott érte, négy olyan konkrét, éppen őt foglalkoztató dologért is könyörgött, amiről a barátomon kívül senki nem tudhatott, és amit ezzel a testvérral sem osztott meg. Amikor felhívott, hogy beszámoljon erről a döbbenetes élményéről, nekem azonnal a fenti 1 Kor 14:24-25 jutott eszembe.

³ Két nagy próféta volt az ószövetségben Mózes és Illés. Mind a ketten egy nagy dolgot kértek az Úrtól: Mózes azt kérte, hogy bárcsak az Úr egész népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét rájuk. Illés azt kérte, hogy „Felelj nekem uram felelj nekem hogy megtudja ez a nép, hogy te az Úr vagy az élő Isten!” Az Úr pedig mindkét próféta kérésére válaszul tüzet bocsátott alá az égből, először ott a Karmel-hegyen, majd pedig pünkösdkor, lángnyelvek formájában.

Egy amerikai baptista lelkipásztor ismerősömmel (Darrin Patrick) történt, hogy amikor egy férfi jött hozzá lelkigondozói beszélgetésre, beszélgetés közben Darrin gondolataiban egy szoba jól kivehető képe jelent meg, melynek részletei egyre határozottabban körvonalazódtak, miközben hallgatta lelkigondozottját. Egy idő után megállította a férfit és megkérdezte tőle, hogy ismerős-e neki a gondolataiban megjelent szoba. Ahogy elkezdte leírni a szoba berendezési tárgyait, a férfi ijedten csak ennyit mondott: „de hisz ez az én szobám!”. A Darrin által kapott képen a férfi egy TV képernyővel szemben ült, úgyhogy Darrin nyíltan megkérdezte a férfitől, hogy nincs-e gondja a pornófilm nézéssel és az önkielégítéssel. A férfi összetört és sírva csak ennyit mondott: „Ezt soha nem mertem volna senkinek elmondani”. És innentől kezdődött az igazi lelkigondozás.

Egyik barátomnak egy sörösüveg képe jelent meg beszélgetés közben. S ki is derült, hogy az alkohollal van gondja a beszélgető partnerének.

DIA Ő egy olyan Isten, „aki **kijelenti gondolatait** az embernek” (Ám 4:13).

Ugyanez az ismerősöm résztvevőként volt jelen egy evangelizáción. Miközben hallgatta a prédikációt, egyszer csak azt hallotta ott belül, hogy menjen oda a karzaton ülő nőhöz és mondja meg neki, hogy ne féljen, minden rendben lesz és a férje vissza fog jönni. Nem sűrűn történt vele ilyen. Felnézett, tényleg ott sírt egy asszony az első sorban. Odament, átadta az üzenetet. Az asszony teljesen el volt képedve és azonnal megvigasztalódott.

Nemrég számolt be egy másik (érsekvadkerti) hívó ismerősöm arról, hogy amikor késő este hazaérve ki akarta nyitni a bejárati ajtót, egy „hang” azt mondta neki, hogy menjen és keresse meg X. Y.-t. Nagyon fáradt volt, le akart feküdni, s ezért megpróbálta elhessegetni ezt a hangot, gondolván, hogy biztos hallucinál. De újra szólt a hang: „Menj és keresd meg X. Y.-t!” Kezdte sejteni, hogy Jézus/a Szentlélek szól hozzá (nem ez volt az első ilyen élménye), úgyhogy útnak indult és nem sokkal később meg is találta a megnevezett illetőt az egyik mellékutcában, eszméletlenül feküdvén az út szélén. Ha nem talál rá, reggelre egészen biztosan halálra fagyott volna (tél volt, hó volt, késő este és mínuszok röpködtek). Magához vette arra az éjszakára és ezzel megmentette az életét.

DIA Mert „az én juhaim **hallják az én szavamat**, én ismerem őket és ők követnek engem” (Jn 10:27) – mondja Jézus. Hallod a Pásztor hangját?

Milyen sokszor olvassuk az Apcselben is, hogy „ezt mondta a Lélek”...

DIA „Mert **akiket Isten Lelke vezet**, azok Isten fiai.” (Rm 8:14)

Mit nem állítok mindezzel? Nem állítom, hogy Isten csak álmokon, látomásokon, próféciákon keresztül beszél velünk és ha nem tapasztaljuk ezeket, akkor nincs is bennünk Szentlélek és nem is vagyunk újjászületett keresztyének. Ez csupán három eszköz, Isten kommunikációs eszköztárából. Egyébként Gyökössy Endre, ref lelkipásztor (én nála konfirmáltam anno) írt az álmok jelentőségéről egy könyvet: *Isten elfelejtett nyelve, az álom* címmel.

Az általam ismert romák között és keleten, az arab világban meglehetősen gyakoriak az álomban, látomásban kapott kijelentések. Csak nálunk itt a nyugati világban szokatlanok ezek a jelenségek. Nagyon erős hatással van ránk, nyugati keresztyénekre a tudományos racionalista világszemlélet s ezért az Istennel való kapcsolatunk is beszorul a racionalitás keretei közé. Nincs benne semmi természetfeletti. Ezt nevezem én nyárspolgári keresztyénségnek. Túl nagy jelentőséget tulajdonítunk a megújult elménknek, pedig ez az, amiről azt mondja az ÚSZ, hogy folyamatos megújulásra szorul (Rm 12:1).

"Mindent tudok észből, túl keveset szívből" - énekeljük.

Isten számtalan módon tud beszélni velünk és szólni hozzánk, pl. benyomások, gondolatok, egy-egy, a gondolatainkban megjelenő kép vagy szó, napi csendesség, imádság, szívünket megérintő bibliai Ige, bibliai üzenet, prédikáció, dicsőítés, körülmények, valamilyen esemény, testvéri szó vagy tanács által, sőt akár még egy számár (4 Móz 22:28) által is! Kifogyhatatlan az ő tárháza, nem szabad leszűkítenünk az ő kommunikációját egyetlen kommunikációs eszközre sem. A lényeg, hogy minden üzenet vagy „kijelentés” az írott Ige tekintélyének kell, hogy legyen alárendelve. Nem mondhat ellene annak. Mert a Bibliáról biztosan tudhatjuk, hogy az az Isten Szava és ezért megbízható viszonyítási pont számunkra egy-egy üzenet megvizsgálásakor. De értsétek jól, Isten nincs a Bibliába zárva!

Abban a kegyességi közegben, ahonnan én jövök az igei vezetés volt minden más kommunikációs forma fölé emelve, meglehetősen elnyomva vagy kizárva a többit. Nem meglepő, hogy én máig ebben a formában tapasztalom leginkább Isten vezetését.

Példa: Múltkor nagyon lebetegedtem egy nagyon fontos szolgálat előtt. Nem kizárt, hogy covidos voltam. Nem tudtam, mitévő legyek, minden erőm elszállt. Jeleztem a munkatársi csapatnak, hogy baj van. Ahelyett, hogy azonnal lefűjták volna a szolgálatot, azt kérték, hogy kérdezzem meg az Urat. Én voltam a szolgálatvezető. Akkoriban a Kolossé levelet tanulmányoztam a napi bibliaolvasásom során, így hát elővettem és folytattam a levél olvasását. A következő Ige ugrott ki és ütött szíven:

- **DIA** „Gondod legyen rá, hogy betöltsd azt a szolgálatot, amelyet az Úrtól kaptál!” (Kol 4:17)
- Oké, értem. De továbbra is rosszul vagyok, nincs semmi erőm, Uram!
- Erre az Úr a levél elejére irányította a figyelmemet, ahol ez állt:

DIA "és hogy minden erővel megerősödjetek dicsőségének hatalma szerint minden kintartásra és hosszútűrésre, örömmel." (Kol 1:11) és "Ezért fáradozom én is, tusakodva az ő ereje szerint, amely hatalmasan munkálkodik bennem." (Kol 1:29)

Úgyhogy hitből léptem és el is mentem! És az Úr tényleg csodálatosan megerősített és senki nem is lett beteg. Nagyon áldott szolgálat volt. Kár lett volna kihagyni!

Néhány évvel ezelőtt, amikor már jóideje székrekedéssel küzdöttem, egyik reggel az Úrhoz kiáltottam, hogy mondjon valamit, segítsen, hogy megértsem mi ez. Találomra, félkómásan kivettem egy bögrét a **DIA** konyhaszekrényből és a következő Ige volt rajta: „Ha szorult helyzetben vagyok is, megtartod életemet.” (Zsolt 138:7) – Nem is tudtam, hogy van ilyen bögrénk! És nekem ez elég volt. Ez megnyugtató, a mennyei Atya szava.

Hadd mondjak még két példát. Ezek ritka esetek az én életemben, de jól mutatják Isten rendkívüli kreativitását és szabadságát az ő kommunikációjában:

Példa: Jó néhány évvel ezelőtt egy lánnyal való ismerkedés közben elkezdtem elbizonytalanodni afelől, hogy vajon ez a kapcsolat tényleg az Úrtól van-e. Vonzódtam nagyon ehhez a lányhoz, a szívem akarta ezt a kapcsolatot, de belül egyre erősödő nyugtalanságot éreztem. A mozgólépcsőn állva őszintén megkérdeztem az Urat, hogy vajon ez a kapcsolat kedves-e Őelőtte vagy ez csak egy „magam választotta út” (ezeket a szavakat használtam). Amikor kértem a peronra, egy óriásplakát **DIA** fogadott, ami egy cipőt reklámozott, és amelyen a következő felirat állt: „A magad útját járod”. Talált, sülydedt!

Egy másik hasonló helyzetben, amikor szintén össze voltam zavarodva érzelmileg és nagyon nagy harc dúlt bennem egy másik lánnyal kapcsolatban, ismét megkérdeztem az Urat. S noha valamiért mindig is ellene voltam az úgy nevezett „jelkérésnek”, kínomban még is azt kértem Istentől, hogy csak most az egyszer adjon nekem egy jelet, amiből megtudhatom, hogy mi az ő akarata azzal a

lánnyal kapcsolatban. Az utcán sétáltam ekkor, és amikor befejeztem az imádságot, épp egy olyan **DIA** autó ment el mellettem, aminek a rendszáma „JEL-127” volt!

DIA „Hozzám kiált és én válaszolok” (Zsolt 91:15) – ígéri meg Isten.

Nem állítom tehát, hogy Isten csak így vagy csak úgy szólhat ma hozzánk. De azt igen, hogy Isten ma is szól és szólni is akar hozzánk és hogy akit Isten Lelke újjászült, az hallja és felismeri a mennyei Atya hangját. Hiszed, hogy ez lehetséges?

Tehát mennyire élő az Istennel való kapcsolatod? Hallod-e a Jó Pásztor, a mennyei Édesapád hangját? A hiba nem az adó készülékben van! És ha nem Istennél pattog a labda, akkor mi lehet az akadálya az Isteni kommunikációnak? Mi okozhat lelki halláskárosodást?

Úgy gondolom, hogy Isten sokkal többször szól hozzánk, mint gondolnánk, csak sokszor nem gondoljuk, hogy egy gondolat, kép, egy-egy szó Tőle van és elhessegetjük vagy nem tulajdonítunk neki jelentőséget.

A leglapvetőbb ok: nem vagyunk igazán készek meghallani Isten szavát és feltétel nélkül engedelmeskedni.

Nagyon ritkán érezzük magunkat teljesen eszköztelennek, teljesen reménytelennek és ezért ritkán vagyunk igazán, szívből kíváncsiak Isten véleményére, vezetésére.

Nem vágyunk igazán Istenre, pedig ő igazán vágyik ránk! Nem tölt el izgalommal a vele való kapcsolat s mi is a világban próbálunk izgalmat, örömet találni.

Az imában is inkább csak a saját gondolatainkat, kéréseinket soroljuk el Istennek, azaz mi beszélünk, a nélkül, hogy csendben lennénk és megvárnánk az Isten választát. Nincs is időnk megállni, nem tudunk elcsendesedni, nem tudunk csak úgy várni és csak úgy lenni Isten jelenlétében. Mindig pörgünk, megyünk, teszünk, tervezünk és csak ritkán tudunk igazán megállni. Sajnos nem ritkán egy-egy baleset, betegség, tragédia tud csak megállásra készíteni bennünket.

S mivel gyors válaszokra várunk, lassan többet beszélgetünk a CHATGPT-vel, mint Istennel! Ott azonnal jönnek a válaszok!

És végül a legfontosabb ok. Meg vagyok győződve róla, hogy az Istennel való kommunikáció alapja a helyes apakép. Ha helytelenül gondolkodom a mennyei Édesapámról, sok mindentől megfoszthatom magamat a Vele való kommunikációt illetően is. Ha az apád távolságtartó volt, nem vagy ritkán beszélgetett veled, akkor ugyanilyenek fogod gondolni a mennyei Édesapádat is. Milyen volt az apukád? Milyen vagy, mint apa?

Ha valaki megkérdezné tőlem, hogy mit tehetek azért, hogy jobban halljam Isten hangját, módszerek és technikák helyett, egyszerűen csak arra bátorítanám, hogy keresse a Vele való közösséget, vágyjon az Atya közelségére és ragadjon meg minden eszközt és időt arra, hogy mélyíteni tudja ezt a közösséget. Olvasd minél többet a Bibliát és keresd azok társaságát, akiknek ilyen élő, beszédes a kapcsolatuk Istennel! És ahogy mélyül a közösség és egyre közelebb érzed magad a mennyei Apukádhoz, úgy fogod egyre jobban hallani a hangját is és átélni, hogy ő válaszol a kérdéseidre.

DIA Ahogy Dávid írja: „Gyönyörködj az Úrban és megadja szíved kérését.” (Zsolt 37:4).

DIA „Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, **ő vezet minket mindhalálig!**” (Zsolt 48:14)

Ez az Isten a te Istened? Ha még nem ismernéd Őt, kérd szívből, hogy mutakozzon be Ő személyesen neked!